

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

+ NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului,
Feleacului și Clujului

Iubitului cler și popor har și milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela
Domnul Nostru Isus Hristos

Iubiții mei fii sufletești,

Slăvitul praznic al Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos a sosit din nou. Incăperile caselor noastre răsună din nou de glasul strădalnicilor colindători, cari — după datina strămoșeștii credințe — vestesc cu 'nsuflețire marile bucurii duhovnicești ale Crăciunului.

Mângâietoarea lumină a praznicului îmbujorează fața și 'nseninează privirea tuturor creștinilor. Se bucură copiii, că Cel născut în Vifleemul Iudeei e mîtitel ca ei; se bucură bătrânii șoptind în taină, ca odinioară dreptul Simion, rugăciunea: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, că văzură ochii mei mîntuirea“ (Luca 2,29); se bucură bogății, că prin Hristos li s'a arătat și lor vîstieria adevăratelor bunuri, ale împărăției cerurilor; se bucură săracii, că prin nașterea Celui fără 'nceput soarele dreptății a răsărit peste ei... Toți se bucură și cântă, ca îngerii din noaptea sfîntă: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăvoire! (Luca 2, 14).

O, iubiții mei fii, cât de adînc este adevărul cuprins în această sfîntă cântare! Căci mărire se cuvine Celuice a făcut cerul și pămîntul cu toate căte sunt întrînsel. Mărire se cuvine Celuice ne-a zidit după chipul și asemănarea Sa. Și mai ales mărire se cuvine Celuice „așa a iubit lumea, căt și pe Fiul Său unul născut l-a dat, ca tot celce crede în el să nu piară, ci să aibă viață vecinică“ (Ioan 3, 16). L-a dat, cum spune colinda, „să se nască și să crească, să ne mîntuiască“.

Slăvim deci în această cântare puterea lui Dumnezeu și slăvim înțelepciunea Lui, părinteasca purtare de grijă și iubirea Lui fără de margini pentru fiii pămîntului, pe cari — prin nașterea, jertfa și învierea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos — l-a izbăvit din robia păcatului și a morții. Și 'n aceeaș cântare slăvim pacea sfîntă, pe care a pogorît-o Hristos în lume — ca semn al împăcării omului cu Părintele cerese — pace, care s'ar cuveni să locuiască între oameni, înfrățindu-i și fericindu-i în năcaz și bucurie deopotrivă.

Ci iată, iubiți credincioși, că — spre marea durere a lui Hristos și a noastră — pace și bunăvoire între oameni nu este. Dimpotrivă, oamenii se vrăsmășese și se urăse de moarte. Se pizmuese, se întărită, se ridică unii asupra altora și seucid... Sămînța lui Cain. Pămîntul s'a aprins dela o margine la alta — și sufletul omenirii elocoteste de ură ca apa fierbinte într'un mare cazan. Tunul ucigător împrăstie moartea la răsărit și la apus deopotrivă. Infiorătoare paseri de oțel brăzdează văzduhul, nu ca să aducă hrană în părțile infometate ale lumii, ci ca să risipească bombe ucigătoare printre oamenii, cari își topesc neputința în vaerul sfășietor ce-l înalță spre ceruri.

Toată știința și iscusința omului e pusă în slujba morții, în loc de a fi pusă în slujba vieții. Fabricile stau în slujba morții, spitărilile stau în slujba morții, negoțul stă în slujba morții, meseriile stau în slujba morții, cartea stă în slujba morții, gazetele șau în slujba morții, radiofonă stă în slujba morții, cum în slujba morții stau astăzi toate celelalte unelte iscodite de neostenita strădanie a omului. De aceea nici nu-i de mirare, că-i atăta vaer și suspîn între oameni, că-i atăta năcaz și pustiire în lume.

IUBIȚII MEI FII SUFLETEȘTI,

Pricina tuturor răutăților cari ne bîntuiesc este păcatul. Din păcat nasc toate suferințele — și cele trupesti și cele sufletești. Iar păcatul din neascultare.

Când greșesc copiii? Când nu ascultă de părinți. Când gre-

sesc oamenii de toate vârștele? Când nu ascultă de Dumnezeu, Părintele nostru al tuturor. Neascultarea de Dumnezeu a scos pe cei dintăi oameni din rai; și neascultara de Dumnezeu îi va desmosteni de fericire până la sfârșitul vacurilor.

Fiii Legii celei vechi se cuvenea să asculte de povețele și poruncile profeților, prin gura cărora grăia Domnul.

Fiii Legii celei nouă se cuvine să asculte de povețele și poruncile lui Hristos și ale slăviților Săi ucenici, cari ne grăiesc prin Biserică și prin sfinții ei slujitori.

Dar, dupăcum cei vechi n'au ascultat de graiurile prorocilor, așa noi, nu ascultăm de graiurile Evangheliei celei sfinte. De aceea, în loc să ne putem bucura de pe-acum, suspinăm încă din adăncuri după pacea și fericirea văzută de prorocul Isaia, când spunea de vremi în cari „săbiile se vor preface în fiare de pluguri și sulitele în seceri și nu va ridica neam împotriva altui neam sabie, și nu vor mai învăța a se bate“ (Isaia 2, 4). Și'ntru aceeaș osândă vom rămânea, cătă vreme nu vom asculta de Domnul, făcând fapte vrednice de pocăință, cătă vreme vom fi robii ispitelor, simbriași patimilor de tot felul. Căci din marea vieții care se înalță de viforul ispitelor nu ne vom izbăvi decât prin ascultarea de Hristos, a cărui Naștere o prănuim. El este soarele dreptății noastre. Prin El a răsărit lumina cunoștinții adevăratului Dumnezeu, căruia singur se cade să i ne închinăm — scuturând robia patimilor, cari ne întinează sufletul și ni-l due la picire. Ochii noștri cei duhovnicești să fie îndreptați vecinic spre acest soare de sus; urechile sufletului nostru să fie luând aminte la poruncile Evangheliei Lui, pe cari plinindu-le, pașii vieții noastre se vor îndrepta pe căile cele bune, cari fericesc și în veacul de acum și în celce va să vină. Că de ne vom lăsa călăuzii de slăbănoaga și trufașa înțelepciunea omească, vom rătăci și ne vom pierde în întunecații codrii ai păcatelor. Iar de ne vom călăuzi după Hristos, lumina lumii, ne vom arăta adevărați ucenici a Lui și fericii moșneni ai împărăției Sale.

Ați auzit, de sigur, iubiții mei fii sufletești, că doftorii trimit pe mulți slăbănogi la aer de munte, ca în curățenia și lumina acestui aer de înălțimi să-și înzdrăvenească sănătatea trupului. Nici sufletul slăbănogului nu se poate înzdrăveni decât în aer curat și tare al înălțimilor prin cari ne poartă Evanghelia Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Aceste înălțimi de munte duhovnicesc au întărit pe fiii neamului nostru de-alungul zbuciumatului lor trecut. Și ele ne vor întări și pe noi cei de astăzi, ca să putem trece cu creștinească vrednicie prin greutățile ceasului de față, ca și prin cele ce ne vor mai fi rînduite în viitor. Căci să nu credeți, dragii mei, că năcazurile ceasului de față — ori căt ar fi de mari — sunt semnul sfârșitului lumii. Nu; ci prin aceste năcazuri ispășim numai păcatele trecutului; sau apoi, poatecă bunul Dumnezeu ne încearcă greu, pentruca în focul acestor încercări s'ăne curețe și să ne întărească spre fericirea noastră de mâine. Căci, după cuvântul Scripturii sfinte „celuice iubește pe Dumnezeu toate i se lucrează spre bine“.

Această credință ne mângăie și ne sporește nădejdea în izbăvirea pe care-o așteptăm. Credința că „de s'ar și strica omul nostru cel dinafară, dar cel dinlăuntru se înnoește din zi în zi“, (II Cor. 4, 16). Ba, după cuvântul sfântului apostol Pavel, se cuvine să ne și lăudăm întru necazuri — „știind că necazul răbdare lucrează, iar răbdarea curățire; iar curățirea nădejde, iar nădejdea nu rușinează; că dragostea lui Dumnezeu s'a vărsat în inimile noastre prin Duhul Sfânt care s'a dat nouă. (Rom. 5, 3—5).

Rămâneți în această nădejde, iubiții mei fii sufletești. Cu ea

să Vă mângâiați, cu ea să Vă întăriți, cu ea să Vă legați în toate zilele vieții Voastre de Hristos și de Biserica Lui dreptmăritoare, de care să nu Vă despartă nici necazul, nici strămtoarea, nici goana, nici foametea, nici golătatea, nici nevoia, nici sabia". (Rom. 8, 35). Căci așa, „fiind credincioși până la moarte, veți avea cununa vieții". (Apoc. 2, 10).

Infrățiți-Vă în dragostea lui Dumnezeu și de oameni, mai ales în aceste zile de cumplită izbeliște. Cuprindeți în căldura inimii Voastre creștinești și românești pe toți cei năcăjiți din jurul vostru. Mângâiați pe cei desnădăjduți, ocrotiți pe cei fără adăpost, ajutați pe cei lipsiți, ca și Părintele cel din ceruri — văzând faptele voastre cele bune — să Vă mângăie, să Vă ocrotească și să Vă ajute cu puterea și iubirea Sa fără margini.

Impărtășindu-Vă, cu părintească dragoste, aceste învățături și îndemnuri, rog pe bunul Dumnezeu să Vă învrednicească a petrece sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, ca și ale Anului nou și Bobotezii, în pace, în sănătate și în duhovnicească indestulare — și a le ajunge întru mulți fericiți ani.

Darul Domnului Nostru Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea sfântului Duh să fie cu Voi, cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă din Cluj, la Praznicul Nașterii Domnului din anul mântuirii 1940.

Al Vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† NICOLAE
Episcop

De vorbă cu tine însuși

În străduințele de mai bine ale acestui neam, biserica își are rolul ei de căpetenie. Alături de reconstrucția economică, va trebui dusă campania de reedificare morală pe bazele firești, rânduite de Hristos, întemeietorul și capul nevăzut al Bisericii creștine. În decadența morală constatată și recunoscută a neamului, se pune întrebarea că oare preoțimea a fost peste tot și în toate împrejurările la datorie? Nu cumva în slujba altarului se vor fi strecurat și elemente improprii pentru a sluji idealul propovăduirii evangheliei mântuitoare? Aceasta se pune mai vârtos acum la început de eră nouă, acum când toate forțele Statului conlucrează cu tine preot al satului, pentru a face să renască virtuțile creștine, peste tot cuprinsul acestei atât de încercate țări.

Este cazul deci, ca fiecare să se coboare în adâncul sufletului său, să pătrundă toate cutele acestuia, să-și facă prin aceasta un aspru examen de conștiință, spre a vedea dacă pe lângă reglementările servicii religioase, a făcut tot ceace i-a stat în putință, spre a feri pe păstoriți să alunece pe calea pierzării. Dar slujba nu se rezumă la atât, ci mai cu seamă trăirea de fiecare clipă în mijlocul credincioșilor fost-a oare totdeauna un exemplu bun, o carte veșnic deschisă, în care să poată citi cei ce te înconjoară, fost-a peste tot pilda vieții în concordanță cu cele spuse din fața altarului? În această trăire între credincioși, se nasc o seamă de probleme pe cari fiecare slujitor al altarului trebuie să le examineze pentru a constata dacă îndeplinirea poruncii „de-a fi tuturor de toate", a avut-o în vedere cu perseverență. Gândește-te deci, căci credincioși după o conversație avută cu tine ca preot, s'au simțit ușurați și mângâiați sufletește, câți ți-au deschis ușa fără sfială spre a-ți cere un sfat și l-ai dat bucuros, câte familii greu încercate s'au bucurat de mângăierea ta, câți bolnavi ai cercetat nu ca să-i „grijești", ci din inițiativa ta spre a-i ajuta

în suferințe, la câte certe cu blândețea ta de slujbaş al lui Dumnezeu le-ai pus capăt?... Iar când se ivesc între credincioșii noștri tot felul de dezbinări și peste tot o răceală față de tine ca preot și o nepăsare față de duhovniceasca slujbă în care ești pus, te-ai întrebat dacă nu cumva ai o părțică de vină? Gândindu-te-ai că în truda pentru existență, se nasc interese cari se lovesc cap în cap cu ale altora și nu cumva în dauna adevărului, numai pentru a birui ambiția și interesul personal, te-ai folosit de toate mijloacele pentru a ieși birutor? Și dacă astfel se va fi întâmplat, oare nu-i cazul ca după o meditație adâncă să recunoști că altecumva se păstorește și că preoția nu-i o meserie, un mijloc de a-ți câștiga existența numai, ci e cea mai înaltă și totodată cea mai cu răspundere dintre slujbele pământului, de vreme ce socoteala finală se va da în fața lui Dumnezeu.

Nici unul dintre noi să nu socotească cumva că o astfel de cercetare a conștiinței și a felului de muncă duhovnicească, ar fi fără nici o importanță. Dimpotrivă. Toemai reexaminând mijloacele noastre de muncă pastorală și priceperea cu care chivernisim talantul încredințat nouă, isbutim să creiem în jurul nostru acel mediu moral, în care mai lesne se poate distinge valoarea personală a fiecăruia.

Datorința preotului este să lucreze cu cel mai mare zel la întărirea Bisericii lui Hristos, încât nici o vrăjmașie să n'o poată birui și să fie semănător al dreptei învățături, pentruca oamenii să trăiască, toți deopotrivă, ca fii ai lui Dumnezeu.

Neamul românesc ne cere, mai ales în acest timp al cumpănii, să fim toți la datorie cu cea mai nobilă vrednicie.

Pr. IULIU GOȘESCU

Conferința de toamnă în protopopiatul Luduș

S'a ținut în anul acesta în Luduș în ziua de 13 Decembrie, având un bogat și variat program.

La ora 9 dimineața s'a făcut serviciul utreniei, și în continuare Sf. Liturghie cu invocarea Duhului sfânt.

Au servit prot. Romul Popa, prot. Magdău și preoții: Emil Sămărghitan, Gh. Stan și Olimpiu Bucin.

Răspunsurile la liturghie au fost date de un grup de preoți.

După rugăciunea amvonului a predicat cu multă însuflețire Pr. Olimpiu Bucin despre învățăturile ce se desprind din textul evangheliei zilei: „Si veți fi urâți de toți pentru numele meu; dar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui" (Matei 10 v. 22).

Pentru timpurile pline de sbucium în care trăim, nici că se putea alege un subiect mai frumos și mai potrivit decât acesta, în care fiecare am văzut o icoană a înfăptuirilor de azi.

La ora 11 și jumătate P. C. S. Protopopul Romul Popa, adresează preoțimii adunate cuvinte de îndrumare pastorală, spunând: „Ne adunăm fraților din nou în conferință preoțească, după ce am parcurs un an de grele încercări pentru neamul românesc.

Sufletul acestui neam a sângerat pe urma evenimentelor de dată recentă, care au dus la înstrăinarea unei părți din pământul și fii neamului.

Biserica noastră a dovedit cu prisosință și în aceste împrejurări grele, că este maica ocrotitoare a fiilor săi; iar slujitorii dela altar nu au lipsit dela posturile de comandă, unde i-a aflat furtuna ce s'a deslăntuit indeosebi asupra lor. Este amintit cazul prot. Munteanu și preotul Tr. Costea căzuți la datorie.

În continuare, urmează partea II-a din program, care o formează însuși miezul conferinței intime.

Pr. Gh. Stan prezintă un raport amănunțit despre „Activitatea cercurilor religioase în cursul anului". În ordinea cronologică au fost amintite toate parohiile, unde preoții constituiți în cercuri religioase, s'au prezentat în mijlocul credincioșilor, făcând servicii în sobor, și dând hrană duhovnicească prin predici și conferințe bine pregătite.

Pr. Corneliu Gog a dat citire apoi, referatului asupra lucrărilor cu subiectul „Cultul pentru sacrificiile înaintașilor pe seama limbii și a legii strămoșilor".

Referentul a scos în evidență ideile de care au fost călăuziți preoții în lucrările lor și care se pot astfel rezuma:

1. Din trecutul îndepărtat și până azi, neamul nostru a dat un număr însemnat de luptători, întru apărarea limbii și legii.

2. Tuturor aceluia pe care sfârșitul i-a găsit la datorie și care în viața pământească au luptat pentru cele mai însemnate bunuri spirituale, limba și legea, se cuvine instituirea u-

nui cult de preamărire a faptelor lor.

3. Cel puțin odată în an se va face în fiecare parohie, pomenirea vrednicilor înaintași, care vor fi prezentați ca pildă pentru urmați.

4. Pentru a se da cultului celor răposați importanța cu care se cuvine, este necesară pregătirea credincioșilor prin predici și conferințe, menite să spulbere indiferențismul și toate concepțiile bolnăvicioase ce se vântură în veacul nostru.

5. La căpătâul celor care au fost până la moarte în slujba sfintelor idealuri, va trebui să se ridice semne vizibile măcar de azi înainte, când am pășit într'un ritm de viață nouă.

Activitatea misionară a preoțimii din protopopiatul Luduș, a dat cele mai bune roade, iar conferința ei, sub priceputa conducerea P. C. S. Protopopului Romul Popa, a trezit un interes viu în toate straturile popoului.

Pr. GOG CORNELIU

Calendarele episcopiei Clujului

În acest an episcopia Clujului are două calendare. Unul este al eparhiei rămase sub ocupația ungurească, iar al doilea este al vicariatului din cuprinsul României.

Fiecare din aceste două calendare cuprinde în filele sale imaginea durerii neamului atât de greu încercat în anul 1940.

Calendarul apărut în Cluj, este prima carte românească publicată pe teritoriul românesc de sub stăpânirea ungurească, după 1 Septembrie 1940. Cenzura ungurească ce a tăiat din informația „Vieții Ilustrate" cuvântul care determina în sensul durerii neamului arbitrajul dela Viena, a lăsat totuși să se spună că „de pe fiecare pagină se desprinde voința de a îndrepta viața românească ardeleană înspre cei doi poli în jurul cărora s'a cristalizat ea din cele mai îndepărtate vremuri: legea și limba".

Calendarul vrea deci „să mențină dragostea pentru slova românească" și de aceea pe lângă informațiunile calendaristice și bisericesti, cuprinde și o parte literară, aleasă pentru a ajunge la scopul amintit.

Calendarul vicariatului din Alba Iulia lămurește situația organismului bisericesc creat pentru conducerea părții din eparhie, aflătoare în Ardealul liber.

Sunt două cărți, dar în amândouă bate același suflet al Românilor ardeleni, care se pregătește pentru ziua libertății nouă a neamului nostru.

Biserica ortodoxă-română în anul 1940

BISERICA ESTE INIMA STATULUI

Evenimentele politice, interne ca și acelea internaționale, s'au răsfrânt și asupra Bisericii noastre naționale.

Biserica ortodoxă română este inima însăși a neamului românesc și deci este firesc ca loviturile de nimicire a țării să fie îndreptate sau direct împotriva ei, sau indirect și ea să le simtă tăria cu toată intensitatea.

În ce privește situația internațională a României, ea se poate asemăna cu aceea din 1918, după pacea dela Bufta.

Atunci, după o luptă eroică, fiind România părăsită de aliatul său cel mai apropiat, țara a fost îngenunchiată și teritoriul său ciuntit.

Acum, fără cea mai mică rezistență, România izolată și nesusținută de aliații săi, iar în interior slăbită din cauza unei politici lipsite de un ideal moral, țara a fost umilită și granițele sale etnice sfâșiate.

Acum, ca și atunci, Biserica a rămas să fie refugiu al conștiinței naționale și altar de regenerare morală pentru neamul istovit.

Și Biserica pentru orice încercare obștească are remedii de salvare și pentru orice suferință leacul de tămăduire, căci la izvorul dumnezeesc al evangheliei lui Christos fiecare suflet omenesc își poate liniști setea după dreptate și adevăr.

Așa a fost în trecut și, pentruca să putem ieși cât mai curând din căderea prezentului, așa trebuie să fie și acum.

Negreșit, că spre acest scop menirea Bisericii trebuie văzută din perspectiva acestui mare postulat al ceasului de față.

Biserica este inima organismului nostru național, deci inima trebuie să fie întărită și funcțiunile sale morale și sociale sporite, pentruca neamul să-și recapete încrederea în propriile sale puteri.

LEGEA ȘI LIMBA CEI DOI POLI AI NEAMULUI

Ar fi o mare greșală să se creadă că am trecut peste toate greutățile și că destinul nostru s'a împlinit.

Căci cine ar fi putut bănuși la începutul anului ce se sfârșește că, într'un interval atât de scurt, va pieri integritatea teritorială ca și mândria unei uniri politice, abia realizată.

Cu toate acestea am cedat, fără cel mai mic protest, 100.000 km. p. cu o populație de șase milioane și jumătate, ceea ce este o pierdere incalculabilă pentru un stat, ocolit pretutindeni de dușmani, chiar dacă se face abstracție de ceea ce trebuie să fie demnitatea unei națiuni și de răspunderea sa în fața istoriei.

Dar cu ce a rămas populația acestui teritoriu înstrăinat, — mai mare de 2 ori decât întinderea Elveției, — pentruca să-și apere ființa etnică?

Administrația, învățământul, justiția și tot ceea ce privește organizarea propriu zisă a unui stat, se află în mâna statului ocupant, care acordă protecția sa elementului românesc numai în măsura intereselor sale etnice.

O singură instituție românească se află încă intactă, dăinuind ca o cetate inexpugnabilă, pe care, — în profetica înțelegere a cuvintelor lui Christos, — nici porțile iadului nu o pot birui: Biserica strămoșească.

De aici pornește, cum se scriu recent din partea episcopiei ortodoxe din Cluj, acea uriașă voință, care îndreaptă »viața românească audeleană înspre doi poli în jurul cărora s'a cristalizat ea din cele mai îndepărtate vremuri: legea și limba.

UNDE SUNT ARISTOCRAȚII RAȚIUNEI IZBĂVITOARE DE STAT?

Cu ce au rămas frații Românil, aflători sub ocupațiunea străină, o știm și o poate ști oricine, care are tragere de inimă pentru interesele superioare ale neamului românesc.

Mai puțin pot însă să cunoască acest lucru aceia, care timp de 20 de ani, au privit evoluția evenimentelor vieții publice din România Mare numai prin prizma interesului de moment.

S'au creat instituțiuni efemere și fără nici o utilitate națională, s'au cheltuit sume fantastice pentru lucrări mascate sub etichete false, dar cu urmări de beneficii pentru o anumită categorie și s'au clădit somptuoase edificii ca să se eternizeze amintirea unor oameni în acele regiuni, unde și ultimul țaran știa, că un singur monument al pământului românesc a înfruntat și va înfrunta destinul acestui neam: Biserica.

În același timp ce s'a făcut pentru Biserică? Ar fi greșit să

se spună că nimic! Dar la fel este tot atât de adevărat că, în proporție cu ceea ce s'a dat pentru a crea instituțiuni, monumente, clădiri etc. pe eare le prefăc azi dușmanii în fortărețe de asalt contra neamului nostru, Biserica a fost tratată în modul cel mai rău posibil.

De pe masa, bogată până la risipă, a ospățului celor 20 de ani de stăpânire românească peste teritoriile dobândite acum din nou de dușmanii milenari, miopia antiortodoxă a conducerii politice, a lăsat să cadă pentru înzestrarea credinței numai fărâmiturile considerației lor umilitoare de aristocrați ai rațiunii izbăvitoare de stat.

Obștea credincioasă a suferit, dar n'a desnădăjduit și, când din toate părțile a fost respinsă în năzuințele sale, a făcut minuni prin propriile sale puteri.

De minimis non curat praetor, pentru că ar fi o lozincă generală în ce privește rolul Bisericii în viața neamului și deaceia o îndoiță recunoștință se cuvine și jertfelniciei particulare ca și a celor rari sprijinitori ai instituției dumnezeiești, care din ajutorul dat n'au căutat să facă o platformă de ridicare personală atunci când au înființat parohii, au clădit și înzestrat biserici, au clădit case parohiale și au asigurat existența materială a slujitorilor altarelor.

Valoarea operei realizată pe acest teren abia acum se poate pune în adevărata cumpănă a neamului, când Biserica trebuie să fie din nou izbăvitoare poporului românesc.

POZIȚIA BISERICII ÎN 1940

În răstimpul anului 1940, Biserica a continuat să-și consolideze poziția sa în orientarea istorică a României.

La începutul anului s'a constituit deci episcopia ortodoxă a Timișoarei, fiind la început episcop locțiitor P. S. S. Dr. Andrei Magier, episcopul Aradului, mai târziu P. S. S. Dr. Nicolae Popovici, episcopul Orășii.

În eparhia Clujului, în decursul luni Ianuarie, s'a ținut o importantă conferință cu toți protopopii, când P. S. S. episcopul Nicolae Colan a preconizat măsurile necesare pentru intensificarea vieții religioase la sate și orașe.

În luna Februarie prin decret-lege s'a reglementat statutul sectei baptiste. Acest statut s'a modificat însă în decursul anului, periclitând credința strămoșească prin dispozițiuni contrarii intereselor neamului.

În luna Mai se țin adunările eparhiale pe întreg cuprinsul Țării, având astfel neamul întreg o icoană fidelă a înfăptuirilor.

Tot în luna aceasta demisionează mitropolitul Visarion Puiu al Bucovinei.

Pentru a reglementa în mod uniform ocuparea parohiilor vacante, se publică un nou regulament al parohiilor.

În zilele de 11—13 Iunie se completează scaunul de mitropolit al Bucovinei, fiind ales P. S. S. episcopul Hotinului Tit Simezea; scaunul episcopiei nou înființată la Timișoara, fiind ales P. S. S. Dr. Vasile Lăzărescu, episcop al Caransebeșului și scaunul de episcop la Huși, fiind ales P. S. S. Grigore Leu, episcop la Argeș.

În zilele de 16—17 Iunie se ține congresul anual al Frăției Ortodoxe Române la Sibiu.

Tot la Sibiu, cu prilejul sărbătoarei Rusaliilor, a fost sărbătorit I. P. S. S. Dr. Nicolae Bălan, mitropolitul Ardealului, de toată suflarea românească pentru rodnică sa activitate de 20 de ani de arhipăstorie.

La 20 Iunie se încheie acordul dela Budapesta între delegații mitropoliei Ardealului și guvernul maghiar privitor la reglementarea definitivă a afacerilor Fundațiunii Gojdu, urmând să intre în vigoare la data de 5 Iulie a. c.

La 27 Iunie se cedează Uniunii Sovietelor rusești Basarabia întreagă și nordul Bucovinei. Prin aceasta se pierde mitropolia Basarabiei cu episcopiile sufragane, precum și din mitropolia Bucovinei partea nordică, cu Cernăuții și facultatea teologică. Mitropolia și facultatea se stabilesc la Suceava.

În urma acestor evenimente, România renunță la garanțiile date de Anglia și Franța și cu data de 6 Iulie se declară stat totalitar. Deasemeni România părăsește Societatea Națiunilor.

În luna August se reglementează situația juridică a evreilor și se interzice căsătoria între creștinii Români și Evrei.

La 30 August se pronunță arbitrajul dela Viena, în urma căruia se cedează 44.000 km. p. din nordul Ardealului Ungariei, care urmează să-l ocupe până la 15 Septembrie 1940. Astfel începe prigoana împotriva românilor, fiind ucși mai mulți preoți, între care protopopul

Aurel Munteanu dela Huedin și preotul Costea dela Trăznea cu aproape toți credincioșii săi.

Clujul urmând să fie ocupat în ziua de 13 Septembrie și astfel împărțindu-se în două eparhia ortodoxă a Clujului, P. S. S. episcopul Nicolae hotărăște să înființeze, pentru partea rămasă în România, un vicariat, în fruntea căruia așează un consiliu.

În ziua de 6 Septembrie demisionează Regele Carol II. urmând la tron M. S. Regele Mihai I. iar România devine stat legionar, având în frunte pe dl general Ion Antonescu, conducător al Statului.

Ungurii expulzează pe episcopii ortodocși ai Ardealului ocupat. Astfel P. S. S. episcopul Dr. Vasile Stan al Maramureșului e nevoit să plece din Sighet, iar pe întreg cuprinsul eparhiei sale nu rămân, decât doi preoți ortodocși.

P. S. S. episcopul Dr. Nicolae Popovici al Orăzii este expulzat, fiind închis într'un tren de marfă. P. S. Sa se stabilește la Beiuș.

La 10 Noembrie se produce un groaznic cutremur de pământ, distrugând nenumărate orașe și sate. La București se organizează în ziua de 21 Noembrie o mare procesiune religioasă.

Universitățile românești ca și celelalte școli de toate gradele, își încep activitatea școlară prin slujbe religioase.

La 1 Decembrie, ziua Unirii Ardealului, se rostesc inflăcărâte discursuri la Alba-Iulia, aprinzând din nou flacăra încrederii în scăparea de sub jug străin a Ardealului.

În zilele de 2-4 Decembrie se ține o importantă sesiune a Sfântului Sinod, reglementându-se multe probleme religioase de mare actualitate.

La 7 Decembrie se inaugurează școala superioară de pictură bisericească pe lângă sfânta Patriarhie.

CONCLUZIUNI

Concluziunile acestui sumar bilanț al vieții bisericești, din tragicul an 1940 ce s'a abătut peste România, se impun dela sine.

Ce e val ca valul a trecut și tot așa va trece și de aici înainte. Se prăbușesc împărății, se schimbă regimuri, dispar personalități socotite culmi ale culturii, o inepuizabilă curgere deci a prefacerilor peste tot și întru toate.

Numai Biserica rămâne aceeași cu dumnezeiasca sa îndrumare către adevărata lumină a lumii, de unde răsare viața biruitoare a neamurilor ce pot să creadă.

Cea dintâi și cea mai mare grijă a neamului românesc trebuie să fie îndreptată deci spre Biserica sa, pentru că și noi numai printr'o nefățărită credință vom lua locul demnității printre celelalte popoare ale lumii.

Pr. N. VASIU

IMPORTANȚA ORTODOXIEI ÎN VIAȚA NEAMULUI ROMÂNESC

Suntem ortodocși și așa trebuie să rămânem, fiindcă această formă de credință constituie însăși esența ființei noastre naționale.

Spre documentare transcriem din celebra carte a dlui Sextil Pușcariu: *Limba Română* (p. 364, 365), următoarele: „Deosebiri între limba română și celelalte limbi romanice și apropierea cu limbile balcanice se explică din această orientare a noastră — cuvântul „orientare” însuși derivă dela „Orient” — și izvorăse în mare parte din faptul că noi, singurul popor latin de religie ortodoxă, am rămas în curs de multe veacuri cu fața întoarsă spre Orient.

Astfel n'am intrat în marele curent al Penasterii care a apropiat din nou popoarele romanice de sora lor latină și a dat artelor și literelor un avânt atât de puternic la pragul evului nou. Dacă am fi fost catolici, am fi avut și noi o literatură mare în stil gotic și picturi făcute după modelul marelor maestri italieni. Dar n'am fi avut acele comori de artă bizantină, conservată în toată puritatea, în bisericile din Bucovina, sau a-

cele linii de o elegantă neîntrecută în originalele bisericești de lemn din Nordul Ardealului; am avea în pictură și literatură imitații mai mult sau mai puțin izbutite, cum le au Ungurii și Polonii, dar n'am avea acele neîntrecute zugrăveli al-fresco pe zidurile mănăstirilor, cu surprinzătoare combinații de culori, de o atât de desăvârșită armonie, cum n'o mai găsim de cât în țesăturile țărăneșilor noastre. N'am avea, în vers popular, acele creațiuni de o simplitate profundă și de o adâncime sufletească fără pereche.

Cât despre limba noastră, ea n'ar avea aspectul pestriț, pe care i l-a dat contactul cu popoarele vecine și ar conține multe cuvinte de origine latină pătrunse, ca la Neolatiniile apusene, din latina bisericească, a cancelariilor și a școlii. În schimb i-ar lipsi putința, neegalată de nici-o altă limbă romanică, de a putea alege, între diferite construcții cu același rost morfologic și sintactic și între cuvinte cu sens asemănător, pe cele mai potrivite spre a exprima cele mai variate nuanțe de gândire.”

Biserica și alfabetul cirilic

În multe din bisericile noastre dela țară, se mai află și acum în folosință, la slujbele religioase, cărți bisericești scrise cu litere cirilice. Slujitorii mai tineri nu le mai știu citi cu ușurință, dar cei mai bătrâni le preferă celor cu caractere latine.

De unde și când au luat Români alfabetul cirilic?

Dintre popoarele slave cu care a fost poporul nostru în contact de vecinătate, trei au întrebunțat acest alfabet: Bulgarii, Sârbii și Rușii. Cel mai vechiu monument literar scris cu litere cirilice este inscripția funerară pusă în Macedonia, pe malul lacului Prespa, în amintirea părinților săi, de țarul bulgar Samuil, în anul 993. La Ruși manuscrisele datează din veacul al XI-lea, iar la Sârbi din veacul al XII-lea.

Intr'adevăr, acest alfabet a fost întocmit în Bulgaria și s'a crezut un timp că răspânditorii lui ar fi fost predicatorii Metodiu și Chiril. Aceștia doi au fost însă apostolii Moravilor, așezați în teritoriul Slovaciei de azi. Învățăceii lor, între care ocupă un loc de frunte Climent de Ohrida, au răspândit creștinismul între Bulgari și tot aceștia sunt și autorii alfabetului, sub două variante, în care s'au scris apoi textele religioase la popoarele slave menționate.

Cel mai vechiu alfabet al slavilor se numește glagolitic, dela cuvântul slav „glagola” = „el spune”, ce se repetă mereu în evanghelie. El provine din alfabetul grec minuscul, căruia i s'au adăugat caractere luate din alfabetul ebraic-samaritean, pentru sunetele slave, care nu aveau litere corespunzătoare la greci. Acest alfabet s'a răspândit mai ales în Croația.

Alfabetul cirilic, numit astfel deși nu l-a întocmit Chiril, s'a dezvoltat mai târziu, în timpul împăratului bulgar Simeon (893—927), provenind din litera greacă uncială, la care s'au adăugat și elemente din cel glagolitic.

Acesta este alfabetul ce s'a adoptat apoi de Bulgari, Sârbi, Ruși, și dela Bulgari de Români.

Manuscrisele noastre cele mai vechi sunt aproape toate bulgărești și fiind cultura noastră veche sub influența bulgară, toate documentele vovezilor noștri sunt scrise în limba medio-bulgară.

Și cărțile bisericești întrebunțate în Biserică sunt scrise, la început, tot bulgărește și deci cu litere cirilice. Alfabetul cirilic s'a răspândit din Bulgaria, în toate provinciile locuite de Români, Muntenia, Moldova, Ardeal, începând cu sec. al XIV-lea.

Alfabetul cirilic a fost înlocuit cu cel latin în anul 1863, cu toate acestea în Biserică întrebunțarea lui nu s'a stins, fiind încă în multe biserici cărți liturgice vechi.

Fără îndoială acest alfabet a avut un rol deosebit de important în trecutul cultural al poporului românesc. Pentru Biserică însă cartea cirilică reprezintă o piedică destul de consi-

derabilă în drumul adaptării ei la ritmul lumii nouă.

S'a constatat anume că pentru citirea unei pagini scrisă cu litere cirilice trebuie de două ori atâta timp, cât se cere pentru a citi aceeași pagină scrisă cu caractere latine. Dar în urma obiceiunții poporului cu o astfel de încetineală și consumare inutilă de timp, slujbele religioase continuă să fie excesiv de lungi și acum, când este o necesitate ca exteriorizarea gândului să aibă o formă cât mai adecvată condițiunilor de viață.

Ori cât de poetică ar fi mișcarea unui trecut de tihnă socială și de simplitate culturală, când pentru restul lumii totul se prefăce cu o vertiginoasă rapiditate, și poporul românesc are dreptul să reclame dela Biserică un cult religios, în care să se țină seamă de valoarea timpului și de cerințele, mai puțin formaliste, ale prezentului.

N. V.

Ordin circular

Prin legea de stat, publicată în Mon. Oficial Nr. 162 din 17 VII. 1934, s'a ordonat conscrierea averilor bisericești, a veniturilor bisericilor și a salarelor și remunerațiilor date de bisericile de pe teritoriul României personalului ei. Legea s'a comunicat tuturor parohiilor Nr. 5131/1934 al Sf. Episcopi din Cluj. Atragem din nou atențiunea asupra art. 2, alineatul 2 din acea lege, care dispune ca: „Orice schimbare în inventar, în averea și veniturile cari fac obiectul prezentei legi, vor fi comunicate Ministerului Cultelor și Artelor în cursul lunii Decembrie a fiecărui an”.

Pentru a putea satisface acestei dispozițiuni legale dispunem ca toate acele autorități și persoane bisericești în inventarele cărora a intervenit vreo schimbare în cursul anului 1940 să întocmească pentru această avere, respective venit un nou inventar, respective o nouă declarație și să o înainteze prin P. Cucernicii domni protopopi Vicariatului până în ziua de 30 Decembrie 1940.

Formularele se vor completa în 4 exemplare, câte unul pentru parohie, protopopiat, vicariat și Minister și sunt a se iscăli de toate autoritățile arătate în lege și pe formular.

Nouile declarații, acolo unde sunt schimbări, se vor face pe baza inventarului și conturilor de gestiune dela 31 XII. 1939.

Pomul de Crăciun

Un obicei străin de credința și tradiția noastră

Bradul, ca pom de Crăciun, atât după origine cât și prin înfățișarea sa de azi, nu are nimic din credința și tradiția noastră creștină ortodoxă, ci din contră este în dauna virtuții iubirii de aproapele și o risipire a avutului nostru național.

Alegerea bradului ca pom de Crăciun, se datorește ramurilor verzi pe cari le are chiar și în anotimpul când ceilalți arbori sunt lipsiți de frunzele lor.

La înfățișarea ce o are azi au contribuit elemente vechi păgâne, germanice și celtice, precum și unele da-dini ale Calendelor romane, adică Anul Nou roman, la care s'au mai adăugat apoi câteva simboluri rituale și interpretări din domeniul basmelor pentru copii.

Romanii, deoarece aveau credința că ramurile verzi aduc noroc, la Calende își dăruiau ramuri și frunze verzi, iar cu ghirlande de frunze de lauri ori cu ilice împodobeau casele lor.

Tot asemenea triburile germanice și celtice aveau credința că ramurile verzi ca cele de vâsc aduc noroc, iar cele ghimpoase erau socotite ca mijloace bune pentru alungarea spiritelor rele.

Cu asemenea ramuri, arbuști sau arbori aceste neamuri își păzeau casele lor de demoni punând la uși, ferestri și chiar în casă jneperi, pini și brazi, mai ales în anotimpul când prin părțile nordice sunt cele mai lungi nopți și deci zilele cele mai scurte.

Astfel din motive de superstiție cât și pentru a împodobi casa cu ramuri verzi la Crăciun, s'a ajuns la brad ca pom de Crăciun fiind el „copacul credincios ce frunza nu și-o pierde.”

Dar pentru a avea în casă, la Crăciun, ramuri verzi și înflorite, este un alt mijloc, cu care se poate înlocui acela al pomului de Crăciun, anume, zita de Sf. Andrei se pune în apă, la căldură, ramuri de vișin, liliac, mar, ș. a., cari apoi înfloresc chiar pe Crăciun, la cari însă nu se cade a le alătura nici o altă podoabă falsă.

Acest obicei, își are originea într'o legendă creștină după care, în noaptea de Crăciun, toți pomii amorțiți în somnul de iarnă, înfloresc pentru câteva clipe, iar înflorirea ramurilor în casă este considerată ca semn bun.

Obiceiul cu bradul-pom de Crăciun a fost împrumutat de Români, după războiul mondial, dela străinii din Ardeal și a început cam de sus în jos, molipsindu-ne nați a noastră, așa că și pentru motivul acesta ar fi de dorit să-l părăsim cât mai de vreme spre a i se pierde și amintirea lui.

Ceeace mai constituie o abatere dela credința și tradiția noastră ortodoxă este că prin podoabele ce se pun pe un astfel de pom se risipește o sumă destul de însemnată, care s'ar fi putut folosi în scopul de a cumpăra cele de lipsă pentru a sătura și îmbrăca numai bine un biet om sărac.

Sărbătoarea Crăciunului ne aduce aminte de iubirea și milostivirea lui Dumnezeu, care pentru mântuirea neamului omenesc a lăsat mărirea Sa din Ceruri și S'a pogorât pe pământ ca să se nască în ieslea săracă și astfel să ne arăte cum trebuie să ne jertfim pentru deapropoale.

Obiceiul pomului de Crăciun, dacă e privit din punct de vedere religios-moral, poate să înțeleagă ușor oricine că se săvârșește un păcat de neiertat, când se risipesc banii pentru a împodobi și așeza în casă bradul de Crăciun, în vreme ce atâția frați de ai noștri, alungați dela vatra strămoșească, sunt avizați la ajutor, nu din vina lor ci din vina noastră a tuturor.

Porunca ceasului de față mai cere ca să nu uităm că și acuma, ca în trecut «codrul e frate cu Românul» și deci să nu risipim avutul național pentru o podoabă de câteva zile, care apoi o aruncăm, ci să lăsăm ca brazii tineri și gingași, săsadul de pădure să rămână podoaba muncitorilor și a copiilor cari să luăm numai atunci când ei ajung să ne buni ca material de

construcție sau altă utilitate obștească.

* * *

Deci să părăsim obiceiul, cu pomul de Crăciun, fiind străin de credința și tradiția noastră ortodoxă.

Având în casă bradul de Crăciun nu aflăm nimic despre Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, de bucuria cea mare a creștinătății și nici nu îndeplinim nimic din Evanghelia Sa cu privire la iubirea de aproapele. La Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos noi avem obiceiurile noastre strămoșești, cum sunt acelea de a umbla pe la casele creștinilor cu Colinda, Steaua, Irozii, Plugusorul ș. a.

Acestea numai «ne-au legănat basmul copilăriei și la sunetul lor — la apariția colindătorilor urători — încă se mai umezesc și azi pleoapele cumiților bătrâni ce jinduesc după frumusețile apuse, ba chiar și ochii celor cu deosebită sensibilitate, greu își pot ostoi jalea și aléanul» (Ing. C. Cristea: Ogorul românesc 1936).

În anul acesta echipele de colindători cum și cei ce umblă cu Steaua, Irozii ș. a. ar putea ca din ceeace primesc să facă o parte pentru un fond de ajutorare a refugiaților, sinistraților și a celor lipsiți.

Numai îndeplinind creștineștile și strămoșeștile noastre obiceiuri și ajutând pe deapropoale nostru trăim cu adevărat cum ne învață Evanghelia Domnului, după care apoi putem nădăjdui că la obșteasca înviere și judecată să fim împreună cu aceia cărora le va spune Domnul: „Veniți binecuvântații părintelui meu moșteniți împărăția care este gătită vouă dela întemeierea lumii. Că am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat, am însetat și mi-ați dat de am băut, strein am fost și m'ați primit. Gol și m'ați îmbrăcat, bolnav am fost și m'ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la mine” (Mat. 25, 34-36).

Preot Aurel Velea

Colindă

Din raiul cel luminos
A plecat astăzi Christos,
Inconjurat de îngerași
Ca să-și caute sălaş.

Păsărelele-l simțese
Și într'una ciripesc,
Ciripesc de bucurie
Pentru a lui Christos venire.

Soare, lună, miș de stele
Strălucesc mai cu putere,
Toate 'n lume au săltat
De Domnul când au aflat.

Numai omul pătos
Le-a făcut toate pe dos,
El ușa și-a încuiat
Sălaş Domnului n'a dat.

Iară noi acum venim
Oameni buni să vă vestim,
Că azi e seara de ajun
Precum îngerii ne spun.
Din Alba-Iulia.

Vacanța școlară

La intervenția Ministerului Comunicațiilor, pentru a se evita aglomerațiile și accidentele cu ocazia transporturilor pe C. F. R., de sărbătorile Crăciunului Ministerul Educației Naționale, Cultelor și Artelor, a hotărât ca vacanța școlară să înceapă în ziua de 19 Decembrie a. e., orele 13, atât pentru Universități cât și pentru învățământul de celelalte grade.

Școlile și Universitățile își vor redeschide cursurile în dimineața zilei de Vineri, 3 Ianuarie 1941.

Concert religios în Alba-Iulia

Corul parohiei centrale ortodoxe din Alba-Iulia, sub conducerea Pr. diacon Anatolie Scurtu, va da în ziua de 22 Decembrie, a. e. orele 9 seara în sala teatrului „Caragiale” din localitate, un concert religios și de colinde.

Concertul este pus sub patronajul P. C. S. protopop Al. Baba președintele vicariatului și va avea următorul program: 1. Conferință: Protopop Nicolae Vasii: Valoarea națională și religioasă a colindelor. 2. Gh. Pavel: „Florile dalbe”. 3. P. Cojocariu: „O ce veste minunată”. 4. * * * „Nașterea ta Hristoase”. 5. T. Popovici: „Venii iubii frați”. 6. T. Popovici: „Astăzi s'a născut Hristos”. 7. Nicolae Ursu: „Se preambulă Maica Sfântă”. 8. T. Popovici: „Praznic luminos”. 9. T. Popovici: „Sculați boeri mari”. 10. Emil Monția: a) „Sus la poarta Raiului”. b) „Colindă”. 11. G. Dima: „Axionul Crăciunului”, cu solo detenor cântat de Dl Inspector Petru Son din Năsăud. 12. A. I. Zirra: „Sculați, sculați boeri mari”. 13. P. Strochiu: „Acum slobozește”, cu solo de bass cântat de P. C. S. Protopop Al. Baba. 14. G. Muzicescu: „Astăzi Hristos se naște”, concert de Crăciun, Allegro Lento Allegro. 15. A. I. Zirra: „La mulți ani”.

Morala lui Hristos

Cu nașterea Mântuitorului nostru Isus Hristos a răsărit lumii lumina cunoștinții. Acesta este adevărul religiei creștine pe care îl propovăduiește biserica dela începutul creștinătății. Logic ar fi ca după atâtea veacuri să fi ajuns lumea într'adevăr la lumina cunoștinții realității victii omului pe pământ și să-și însușească și pentru viața practică temeiurile acestui adevăr, cari se concretizează în legea iubirii de aproapele.

Dar durere, această lumină n'a pătruns adânc în conștiința popoarelor. În loc de strădanie pentru potolirea divergențelor și intronarea preceptelor iubirii pe toată linia, toate veacurile de atunci și până azi s'au svârcolit în necontenite frământări de patimi omenești, scâldate aproape totdeauna în lacrimi și sânge.

Astăzi când popoarele lumii se cred înălțate pe culmea civilizației, disproporția între lumina sufletească și patimile materiei parcă este mai pronunțată ca ori și când. Porunca legii creștine „să nu ucizi“ a căzut complect în desuetudine. Cel ce poate ucide mai mulți oameni se mândrește cu recordurile dobândite. Iar ca ironia să fie complectă fiecare parte beligerantă din război cere ajutorul lui Dumnezeu pe seama sa ca să poată distruge cât mai mult și cât mai temeinic tot ce este bun, cinstit și nobil creiat de sufletul unui popor.

Isus Hristos a precizat în predică de pe munte obârșia acestor porniri de distrugere reciprocă. Ele își au isvorul în otrava urii care zace acum în cufete sufletului omenești. Această ligoană stă la pândă și în clipe când acest suflet caută să se înalțe peste preocupările mărunte ale vieții de toate zilele și să se ridice la luminișul unui ideal nobil, ura își scoate ghiarale la iveală și curmă avântul spre ideal.

Se afirmă că însuși Isus și-ar fi urât dușmanii. Ca dovadă se citează faptul cu blestemele asupra fariseilor și scoaterea lor din sinagogă cu biciul. Ceeace a făcut Isus însă n'a fost pornire de ură, ci de revoltă împotriva nelegiuirilor. Isus s'a mâniat, dar n'a urit. Mânia aceasta a fost dreaptă și justificată. Ea intenționează repararea în bine a unei greșeli și îndreptarea răului, pe când ura urmărește distrugerea adversarului fără considerație că are dreptate sau nu. Mânia aceasta este îndreptare, pe când ura este crimă. De aceea a zis Isus „cel ce urăște pe fratele său vrădnic este de osândă“. Și tot de aceea a dat îndemnul de pe lemnul crucii „iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine celor ce vă urăse pe voi“.

Doctrinarii evoluției vieții de pe pământ susțin că în lume sunt o mulțime de adversități cari inevitabil se ciocnesc și duc la luptă. Condițiile de viață ale diferitelor popoare creiază diferite concepții contradictorii și dau naștere la grupări și partide cu idei diametral opuse. Se

naște însă întrebarea, este oare inevitabil ca aceste contradicții să se niveleze numai cu armele și cu războaie sângeroase? Este neapărat nevoie ca frământarea ideilor de mai bine să se lichideze numai cu tunuri și mitraliere? Nu există oare mijloace spirituale cu cari să se poată purta un război tot pe fronturile spiritului?

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați“ zice Hristos. Și de bună seamă că dacă lumea întreagă și mai ales conducătorii popoarelor ar asculta de povețele Mântuitorului, orice discuții, oricât de mari și grele ar fi, s'ar putea soluționa fără vărsări de sânge, pe calea păcii, a ordinii, a legii și al înțelegerii einstite.

Viitorul nu se poate fortifica cu mijloacele distrugerii, nu unii împotriva altora, ci unii cu alții în vederea uneia și aceleiași ființe comune. Căci unul și acelaș este destinul tuturor oamenilor pe pământ. „Nu mai sunteți nici iudei nici elini, nici robi, nici slobozi, nici parte bărbătească, nici parte femeiească, ci toți una sunteți întru Isus Hristos“ zice apostolul Pavel către Galateni (3. 28).

Isus a premerș cu pilda pe calea aceasta ajutând pe sluga sutașului ca și pe fida lui Iair, a stat la masă cu leviti, a intrat în casa lui Simon fariseul, a pedepsit pe bogăși și a mângăiat pe cei săraci și a cprit judecarea, ura și uciderea de aproapele.

Isus Hristos a fost cel mai de apreciat și disprețuit în vremea sa. Bătut, scuipat, batjocorit și ucis pe cruce. Dar crucea lui a biruit și s'a răspândit pe toată suprafața pământului Isus a fost spiritualicește cel mai mare revoluționar. Iar dacă lumea ar intra cu totul în revoluția lui fața acestui pământ ar fi cu desăvârșire alta și în loc de lacrimi, jale, suferințe și sânge, ar străluci pretutindeni raze de bucurie și fericire pe pământ.

Morala lui Hristos nu este o morală individuală și particulară, ci este morala colectivității, morala publică, morala naționaliilor și a popoarelor, morala universală. Și ori cum s'ar osteni unii dintre doctrinariii politicii universale să se sustragă acestui adevăr, adevărata salvare a lumii nu va fi posibilă decât numai pe temeiul principiilor eterne ale lui Isus Hristos.

Dr. SEBASTIAN STANCA

Tropariul Nașterii Domnului

Nașterea Ta Christoase Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței, că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, dela stea s'au învățat, să se închine Tie soarelui dreptății și să Te cunoască pe Tine răsăritul cel de sus, Doamne mărire Tie.

Rugăciune la Nașterea Domnului

Stăpâne Doamne Dumnezeule atotștiutorule, când te-ai născut din Fecioara Maria în Vifleimul Iudeii, cu spaimă făpturile s'au luminat și lumea s'a bucurat de nașterea Ta, celace ai făcut pe om după chipul și asemănarea Ta, și i-ai dat lui Bottezul întru căință.

Am auzit glas grăind și filosofii închinându-se cu daruri și Iugerii cântând; iar Irod s'a tulburat că Dumnezeu cu trup s'a arătat spre mântuirea neamului omenești. Pe tine acum, Stăpâne, iubitorule de oameni, toată făptura te laudă, grăind: Christos se naște măriți-l, Christos din ceruri întâmpinați-l, Christos pe pământ înalțați-vă. Paterile îngerilor se bucură, ecele mucenicilor se veseleşe, văzând mărirea și einstita prăznuire și toți cu vrodnicie laudăm cu inima și cu buzele și acum, lumile și iubitorule de oameni Doamne, premește pe robii Tăi, cărora le pare rău de păcatele lor.

Cu cea obișnuită a Ta iubire de oameni, primește plecarea genunchilor și postul robilor Tăi ca, plinind poruncile Tale și ajungând acum slănta și einstita naștere, curaji și fără prihană, să fie părtași prea curatului Trup și Sângelui Domnului nostru Isus Christos. A căruia este mărirea împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururca și în vecii vecilor. Amin.

Damian Stănoiu la mănăstire

Famosul scriitor Damian Stănoiu a intrat din nou în mănăstire. Acest fapt nu trebuie privit ca o știre senzațională ci ca un act de mult grăitoare conversiune religioasă și morală.

Căci într'adevăr această întoarcere la votul călugăresc, făcut la începutul vieții sale de adult, trebuie privită sub aspectul său religios și moral.

Damian Stănoiu a făcut parte până acum 10 ani din soborul călugăresc al Mănăstirii Căldărușani.

Talantul dat lui Dumnezeu l'a chivernisit însă în așa chip, încât n'a mai putut continua viața de monah, în sărăcie, în curățenie și în supunere de frate mai mic.

L-a chemat viața din afara mănăstirii cu valurile, frământarea și păcatele ei.

S'a robit deci lor și în chiotul bucuriei lumești și-a strigat lumii patimile sale și patimile omenești văzute la foștii săi frați de schimmicie.

Cu o vervă ce nu mai cunoștea frâna principiilor morale, fostul monah a scris, cum n'ar fi îndrăznit să scrie nici un alt scriitor laic, o seamă de opere mai

mult pornografice, decât de natură artistică.

„Călugări și Ispite“, „Pocăința Starețului“, „Necazurile Părintelui Ghedeon“, „Fete și Văduve“, „Eros În Mănăstire“, „O zi din viața unui mitropolit“, „Căsătoria de Probă“, și atâtea altele sunt indicii suficiente despre caracterul crezului său moral și religios.

Furtuna care ridică nori de praf nu poate sfârși însă, decât tot în seninul care i-a premerș.

Conversiunea scriitorului Damian Stănoiu nici ea nu este un caz unic, sau măcar rar. Decât doar la noi.

Acum când s'a recules și a cerut să fie reprimit în mănăstirea unde a cunoscut, cu imaginația sa exaltată, atâtea scene abominabile, va trebui să cerșească, dela oameni și dela Biserica, iertare și deslegare.

Oamenii și Biserica i-o vor da, pentru-că pe cel ce se căiește „de șapte zeci de ori de câte șapte“ trebuie să-l ierte. I se va revizui și procesul disciplinar, care a făcut odinioară, mai ales prin felul său de a se apăra, multă vâlvă.

Dar oare îl va ierta adeva și Dumnezeu, pentru-că Dumnezeu nu caută în fața oamenilor, ci scrutează și adâncurile sufletului.

Convertirea lui Damian Stănoiu va trebui să pornească deci din intențiunile morale ale sufletului său propriu.

Patriarhul catolic al Ierusalimului a fost arestat

Ziarele publică o telegramă primită din Ierusalim în care se arată că pe baza ordinului autorităților britanice, monseniorul Luigi Barlassina, patriarhul Ierusalimului, este deținut în palatul patriarhal, care este păzit de soldați englezi.

Monseniorul Barlassina nu poate să părăsească palatul și toate comunicațiile sale cu alte persoane sunt controlate. Această măsură arbitrară a fost adoptată de englezi contra persoanei patriarhului din cauza opoziției acestuia împotriva unor tendințe ale politicii britanice în Palestina și pe care patriarhul le socotește că sunt în contradicție cu caracterul sacru al Ierusalimului, și cu poziția creștinilor din Palestina.

Deasemeni au mai fost arestate și alte persoane clericale din Palestina, pentru același motiv.

Monseniorul Luigi Barlassina, în realitate, nu este patriarhul ecumenic al Ierusalimului, fiind acesta ortodox, ci este un episcop italian, care poartă titlul de patriarh al Ierusalimului.

Bucuria Crăciunului

Ne găsim în fața Crăciunului, care este sărbătoarea bucuriei, căci prin nașterea Domnului s'a făcut începutul mântuirii neamului omenesc. Nașterea este începutul făgăduințelor lui Dumnezeu, Nașterea, începutul izbăvirii și în sfârșit Nașterea este cel mai desăvârșit semn al iubirii pe care l-a arătat vr'odată Dumnezeu nouă oamenilor păcătoși.

Nici o sărbătoare nu este împreună cu atâtea bucurii cum este Crăciunul. Și aceasta, pentru că Nașterea a fost momentul care-i dădău toate neamurile în șirul lung de suferințe în care le-a aruncat nesocotirea protopărinților noștri încă de la începutul lumii. El este bucuria popoarelor, bucuria mamei, bucuria copiilor, bucuria săracilor.

Ce zărim noi la începutul lumii? Vedem pe Domnul într-o atotputernicie Sa de creator, bucurându-se de coroana creaturilor, de omul în care și-a pus chipul și asemănarea Sa, după suflet. Podoaba bunelor poriri a primei perechi de oameni, se întrecea, cu podoaba pământului roditor. Omul nu cunoștea nici trudă nici durere și nici teamă de moarte. Sufletul său era nevinovat ca lacrima de copil și curat ca roua dimineții ce stropia cu îmbelsugare pământul Edenului.

Dar fericirea omului, din grădina desfătării, se isprăvește repede. A trecut ca frunza mâncată de omidă. Poarta raiului fericirii s'a închis în urma oamenilor celor dintâi, cari ieșiră rușinați de călcarea poruncii divine. Înainte le era calea, înainte în pământul cu spini și pălămidă. Nu înapoi, căci heruvimii cu armă de foc păziau poarta fericirii. Sângele lui Avel udă pământul abia ieșit din mâna creatorului, și din acest sânge creșcău mișmele păcatului. De atunci și până azi, omenirea întreagă caută mereu acea poartă a desfătării cerului, dar drumul este îngust, și ureșul cere jertfă. Pe întreg drumul, ne pândesc rele, cari ne îmbie toate duciurile acestei lumi. Dușmanii sufletului nostru, stau în lungul drumului înșirați ca mărgelele. Ne pândesc în tot locul: în casă, pe stradă, la colțuri, la lucru. Roiuri de ispite se rotește deasupra capului nostru. Le alungăm și iarăși vin, le respingem și nu pleacă. Năvălesc spre suflet, mai ales în pregătirea spre praznice mari.

Acesta este firul istoriei neamului. Cât este de jalnic. Dar pe cât este de mare durerea în drumul nostru spre fericire, pe atât este de bun Domnul. El nu stă nemiscat la svârcolirile omului. Încă dela cel mai întâi păcat omenesc, Dumnezeu, dă nenumărate făgăduințe „că va trimite pe Fiul Său care va fi așteptarea neamurilor“. Aceste făgăduințe stau presărate în istoria neamului omenesc, ca niște oaze în deșerturi, și dau putere omului din veac în veac, și tot mai mare încredere în dragostea Dumnezeiască.

Chiar cu ocazia pedepsirii celor dintâi oameni, le dă în chip părintesc cea dintâi făgăduință „că cel ce va veni, va fi acela care va zdrobi capul șarpelui amăgitor“.

Când poporul începuse să iubescă mai mult păcatul de cât dreptatea, a dat a două făgăduință, că din neamul patriarhului „Abraam se va naște acela care va binecuvânta toate popoarele“. Domnul dă a treia făgăduință prin Iacob, patriarhul semințiilor poporului ales: că se va naște Fiul Său atunci când nu vor mai domni peste poporul ales regi din seminția lui Iuda.

Cu cât se apropia vremea nasterii, Dumnezeu făcea făgăduințe tot mai lămurite: „Iată fecioara va avea în pântec... iar acesta va fi mlădita din neamul lui Iosef... El va veni și ne va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor și urechile celor surzi“.

Culminează apoi Domnul, în a ne arăta locul unde se va naște Fiul Său: „Și în Betleem, mic ești între orașe, dar din tine se va naște povățuitor a că-

ruj obârșie este încă dela începutul veacului“.

Iată de ce bucuria tuturor neamurilor este atât de mare la Crăciun. Este bucuria care o avem după un lucru mult promis și mult așteptat.

Mândria neamului nostru românesc, zace tocmai aici de-a fi înțeles cel dintâi toate făgăduințele Tatălui. — În colindele noastre, cari sunt neîntrecute, zace întreagă bogăția credinței poporului românesc, legată de Nașterea lui Hristos.

Cât de divin sună la fereastră umbrită de fulgi de zăpadă:

„Astăzi s'a născut,
Cel fără de început,
Cum au spus prorocii“.

Într-împare, ea urmare a păcatului.

„Se naște Iisus Hristos
Domnul lumii cu folos,
Din semința lui David
Dacă Adam a greșit“.

Poporul nostru înțelege că Nașterea este și o taină: „Steaua sus răsare, ca o taină mare“.

Și așa alunecăm încet cu gândul în lumea copilăriei noastre. Cât eram de fără grijă.

Dă Doamne, să fim și la suflet curați ca și copiii și nevinovați ca ei.

Pr. N. BELEA

COMUNICAT

Dăm mai jos în copie deciziunea Ministerului Educației Naționale, Cultelor și Artelor, No. 249.995 din 9 Dec. a. e., în cauza optării pentru una din funcții a preoților profesori și învățători, cărora li se acordă gradul de merit și de vechime în plus, drept recompensă pentru renunțarea la una dintre funcții:

Ministerul Educației Naționale,
Cultelor și Artelor

Copie de pe Deciziunea înregistrată la No. 249.995 din 9. XII. 1940.

Deciziune

Noi, Traian Brăileanu, Ministrul Secretar de Stat la Departamentul Educației Naționale, Cultelor și Artelor;

Având în vedere dispozițiunile Decretului-Lege No. 3566 din 25 Oct. 1940 și referatul Domnului Director al învățământului normal-primar, cu No. 222.957 din 9 Noembrie 1940.

Decidem:

Art. I. — Art. 5 și 6 din Decretul-Lege No. 3566—1940, se interpretează în sensul că preoții-profesori sau învățători trebuie să opteze pentru una din aceste funcții: preot, profesor sau învățător.

Art. II. — Preoții, profesori sau învățători, cari au optat pentru preoție își vor păstra drepturile la gradatiile de vechime și gradatia militară, obținute în învățământ.

Art. III. — Preoților, profesori sau învățători, care au optat pentru postul din învățământ, li se poate acorda o gradatie de merit, la cerere, în următoarele condițiuni:

a) Să aibă avizul favorabil al Consiliului Inspectorilor Generali respectivi, în urma propunerilor făcute de inspectorii

școlari de județe și circumscripții, pentru învățători, sau de inspectorul școlar de regiune pentru profesori, pe baza actelor doveditoare a studiilor, a activității culturale, a moralității desăvârșite și a atitudinii de loialitate față de mișcarea tineretului naționalist.

b) Să facă dovadă prin acte asupra stării materiale a lor, a soțiilor și a altor membri ai familiei, cum și a greutăților familiare ce le au.

Art. IV. — Preoților, profesori sau învățători, cari au optat pentru preoție li se acordă din oficiu o gradatie de vechime în plus peste cele pe care le au.

Art. V. — Gradatiile de vechime și cea militară, pe care și le păstrează cei cari au optat pentru preoție, se vor plăti de la posturile din învățământ calculate la salariile respective, până la 1 Aprilie 1941, când vor fi trecute în bugetul Direcției Cultelor, calculate însă la salariile de preoți.

Art. VI. — Gradatiile de merit și cele de vechime, ce se vor acorda pe baza acestei decizii, se vor plăti dela data înscrierii în bugetul Direcției Cultelor, după comunicarea ce se va face de către Direcțiile de învățământ respective.

Art. VII. — și ultimul. Domnii Directori de învățământ și d. Director General al Cultelor vor aduce la îndeplinire dispozițiunile prezentei decizii.

Dat astăzi, 9 Decembrie 1940.

(L. S.)

Ministru (ss) Traian Brăileanu p. conformitate, (ss) Indeseifr.

Cei avizați sunt rugați să ne trimită urgent actele cerute aici pentru a le exopera drepturle.

Alba Iulia, 19 Decembrie 1940.

VICARIATUL.

Conferență religioasă în Zlatna

La chemarea Reuniunii de femei ortodoxe din Zlatna P. C. Pr. Nicodim Belea, secretarul Vicariatului din Alba-Iulia, a ținut Duminecă în 15 Decembrie a. e., o foarte frumoasă conferință religioasă cu titlul: „Mucenice și eroine ale legii lui Cristos“.

Conferința s'a ținut în casinoul intelectualilor.

Subiectul foarte actual a plăcut mult publicului, care a fost scos pentru câteva momente din vâltoarea grijilor zilnice și transpus în alte vremi grele dar cu mai mult câștig pentru suflet. Trecându-se în revistă cele mai de seamă mucenice creștine s'au arătat într'un stil sărbătorește și propriu bisericesc, faptele și suferințele lor, cari au produs adâncă impresie asupra publicului ascultător. Iar trecându-se la eroinele naționale române, s'a dat îndemnul ca și românele de azi să muncească pentru neam și biserică cu tot atâtea devotament și gata la orice jertfă, căci dela femeie atârână în primul loc îndreptarea în mai spre bine a vieții neamului românesc.

Conferențiarul a fost răsplătit cu călduroase felicitări și a plauze.

După conferință, s'a servit ccaicul dat de harnica Reuniune a femeilor ortodoxe, punându-se la dispoziția publicului și un bufet bogat și delicios, cari au dat un venit frumos pentru ajutorarea săracilor.

Ceace trebuie să remarcăm în mod special este faptul că, în numerosul public am văzut persoane din toate clasele sociale. Acest lucru însemnează că în parohia Zlatna sunt înfrățite sufletele fără considera-re la poziția pe care o au. Am mai văzut în sală pe reprezentanții tuturor confesiunilor din Zlatna cu credincioși de-ai lor. Asta însemnează iarăși că părintele de acolo Gheorghe Popescu, dispune de mult tact pastoral și că menține la suprafață prestigiul Bisericii ortodoxe, care de veacuri n'a prigonit ci a iubit. Intre persoanele din sală am remarcat prezența Dlui Ing. Oglindă, președintele F. O. R.-ului, Dl. Ing. Păcurariu, Dl. Albin, Scrobote, etc.

A fost o seară de duhovnicească șezătoare din care au plecat oaspeții reconfortați sufletește și mândri de realizările lor filantropice.

Toată lauda se cuvîne, neobositei Doamne învățătoare Victoria Popescu, prezidenta Reuniunii Femeilor Ortodoxe și harnicei vicepreședinte Dnei Ing. Păcurariu și a celorlalte membre din comitet, cari au dat dovadă că sunt ca albinele de lucrătoare.

Biserica noastră, aduce pe această cale mulțumire tuturor doamnelor de bine din Zlatna, cari au obosit și au jertfit pentru reușita acestei serate dată în sprijinul săracilor.

CORESPONDENT.

Din Pastorală către Armată a P. S. Sale dr. Partenie Ciopron, episcopul Armatei

Se pare că în veacul ce-l trăim, s'a abătut asupra generației noastre acelaș blestem rostit de Dumnezeu la începutul lumii asupra celor dintâi oameni.

Cu toate acestea, iubiți fii sufletești, mă întorc spre voi cu vorbele Sf. Evanghelii și vă zic: „Nu vă temeți, că iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul”. Bucurie va fi și pentru neamul nostru. Ca ostași plini de bărbăție, să aveți această încredințare. Aprindeți în inimile voastre candela nădejzii.

„Dumnezeu ceartă pe cel care-l iubește și ca un Părinte pedepsește pe fiul său drag (Pilde 3.12). Am fost încercați în anul acesta cu mari greutăți de tot felul și din toate părțile. Am pierdut multe bunuri materiale. Însă ne-a rămas neatins tezaurul cel mai prețios al fiecărui om, care este sufletul său. Căci bunurile materiale sunt trecătoare; se pot pierde și iarăși câștiga. Sufletul, odată pierdut, nu se mai poate răscumpăra. De aceea și Mântuitorul Hristos spune: „Ce ar folosi omului de ar dobândi lumea toată și își va pierde sufletul său; sau ce va da omul schimb pentru sufletul său?” (Matei 16.26) Cu acest suflet întărit, vom câștiga bunurile materiale pierdute. Suferința ceasului de acum, să ne slujească spre zidire. Țara și neamul nostru se află în mijlocul unei mari încercări. Ați fost cu toții martori la cele întâmplăte. Voi, cari aveți misiunea să apărați pământul țării și granițele ei, ați fost nevoiți să executați mișcări de retragere. Știu cu câtă durere ați executat acest ordin. Am fost mereu în mijlocul vostru, pe zonă, în cantonamente, în cazărmi și în tot locul unde erați orânduți să vă faceți datoria și de aceea cunosc deaproape dragostea voastră de țară, vitejia și simțămintele voastre pline de avânt, gata de a merge până la jertfirea vieții.

Sunt deplin convinși că voi, bravi ostași, a trebuit să vă înfrângeți eroismul și scrâșnind din dinți în tăcută mânie, dar disciplinați, ați executat ordinul și în felul acesta v'ați retras, cedând în mâna vrășmașilor trup din trupul țării și milioane de suflete de Români, intrați acum sub stăpânire streină.

Ce Crăciun vor prăznui oare acești frați ai noștri rămași dincolo de hotare? Cu îngrijorare ne întrebăm dacă vor răsuna colindele străbune în cuprinsul teritoriilor cedate. Fi-va vre-o mângâiere în sufletele acestor români îngroziți de stăpânirea streină?

Noi, cei rămași în cuprinsul hotarelor românești, să le strigăm din adâncul sufletului, — în ziua acestei mari sărbători, cu glasul îngerului: „Nu vă temeți, că iată vă binevestim vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul”.

Credința noastră creștinească și legea noastră românească ne îndeamnă cu putere să trimitem această solie de bunăvestire fraților noștri răpiți din trupul patriei mame.

Precum credem că mormântul nu poate înghiți un suflet, tot așa credem și nădăjduim că starea de azi nu poate dăinui.

Grăuntele de grâu pare pierdut iarna în pământul degerat; copacii se înfățișează uscați; întreaga fire cuprinsă de amorțire ne pare moartă. Aceasta stare nu dăinuește decât câteva luni, căci vine primăvara și totul se naște la o nouă viață, în lumina și căldura soarelui biruitor.

Tot așa se va renaște și se va ridica la o nouă viață și țara noastră, cuprinzând și mângâind pe toți fiii ei în granițele firești. Chezășie pentru aceasta, avem credința în Dumnezeu părinților noștri, care „scăpare s'a făcut nouă din neam în neam” și care nici de astădată nu ne va părăsi. Chezășie avem forțele vii ale neamului românesc și dreptatea cauzei noastre.

Să avem încredere în Stăpânirea orânduță de Dumnezeu la cârma țării noastre, în aceste vremuri atât de grele pentru întreaga omenire și să-i dăm toată ascultarea, căci ea lucrează din răputeri pentru binele obștesc.

Cu sufletele noastre pline de iubire și cu nădejzile noastre vii să înconjurăm pe Suveranul nostru, Majestatea Sa Regele Mihai I, chip curat și tânăr, cu nume de Arhanghel, care ca un înger veghează asupra destinelor României.

Încrederea noastră desăvârșită să o avem cu deosebire în Conducătorul Statului, Domnul General Antonescu, erou din timpul războiului pentru întregirea neamului, bărbat plin de înțelepciune și de curaj, pe care Dumnezeu ni l-a trimis cu o ciupă mai înainte, când țara se găsea în marginea prăpastiei. Domnia Sa n'a venit să ia nimic ci să dea totul. Și-a sfârșit în țândări o carieră strălucită, ca să răscumpească România din impasul greu în care se găsește. Să-l ascultăm. Să-i executăm toate poruncile fiind adânc convinși că tot lucrul ce-l săvârșește, toate măsurile ce le ia, sunt pornite dintr'o inimă caldă și patriotică, dintr'un suflet curat și dezinteresat, care nu urmărește alt scop decât salvarea scumpei noastre patrii.

Tip. „Alba” Alba Iulia

Cea mai virtuoasă familie din București

Se știe că Academia Română, între multele sale premii, are și un premiu pentru virtute.

Acesta este premiul „Mavroyeni” de 100.000 Lei.

Premiul a fost înființat prin testament, la 28 Septembrie 1929, de către Alexandru Mavroyeni, cetățean grec din Atena, în amintirea lui Nicolae Vodă Mavrogheni, fost domnitor al Țării Românești.

Fondul s'a depus la Banca Națională a Greciei, de unde se predă Academiei Române suma de 150 lire sterline, urmând ca din 2 în 2 ani să se dea un premiu de virtute fie unei persoane, fie unei familii, care întrunește condițiunile mărinosului testator.

Academia, la distribuirea premiului, are în vedere viața onestă și dusă prin muncă încordată pentru asigurarea existenței sale, sau în spirit de abnegație și de jertfă pentru aproapele său.

Cel ce primește premiul trebuie să locuiască în București.

Premiul poate fi dat, în mod excepțional, odată la 6 ani și unei instituțiuni de binefacere de mare folos social.

Până acum s'a acordat de trei ori acest premiu.

Întâiași dată s'a dat trei Artemiza Nicolau, în 1933. A doua oară s'a dat Societății „Leagănul Sfânta Teaterina”

Premiul din acest an este al treilea, dându-se soților Vasile și Ana Ioniță.

Academicianul Pr. N. M. Popescu a arătat meritele acestei familii, care locuiește în cartierul Grivița. Fundătura Lotru nr. 4.

Vasile Ioniță este în vârstă de 74 de ani și a fost 32 de ani factor poștal, începându-și slujba cu 2 lei pe zi. A avut 15 copii, din care trăiesc 7: Fetita cea mai mică este de 13 ani. Un fiu

este inginer electro-mecanic, alții sunt funcționari, toți învățând carte și fiind toți oameni onorabili.

Pe lângă copiii săi a mai crescut și un nepot orfan de tată și mamă.

Truda și faptele vieții sale nu l-au îndemnat însă să ceară vreă recompensă dela societate.

Cererea de a fi premiat nu a făcut-o el și nici n'a știut de vreă asemenea cerere, fiind propus de vecinii care-l cunosc și-l stimează.

Din 34 cereri câte au intrat pentru premiu, Academia a găsit că această familie este cea mai vrednică și astfel ei i s'a acordat valorosul premiu de 100.000 Lei, în prezența unei selecte asistențe.

Iată cum își află răsplata meritată și viața creștinească și virtuoasă.

DORIM CALDUROS

tuturor cetitorilor noștri sărbătorile cele mai fericite și un an nou mai bun și pentru noi și pentru România noastră scumpă!

O mulțumire a Preasfințitului nostru episcop

Din Cluj a sosit următorul act: P. C. Părinte Președinte, mulțumindu-Vă din toată inima pentru bunele urări ce mi-afți trimis, de ziua numelui, din partea clerului și poporului credincios al Vicariatului Alba Iulia, Vă împărtășim arhierescă noastră binecuvântare. Cu părintească dragoste. Cluj, la 7 Decembrie 1940. ss. Nicolae, episcop.

Fără examen diplomele universitare germane și italiene, sunt echivalente și recunoscute în România

„Monitorul Oficial” a publicat deciziunea prin care Diplomele de stat eliberate de Școlile de grad universitar din Germania și Italia vor fi echivalente și recunoscute în România fără vreun examen, prin simplă viză a Ministerului Educației Naționale, Cultelor și Artelor conferind titularilor drepturi ca și diplomele eliberate de școlile de grad universitar din România.

Școlile de grad universitar ale căror diplome pot fi echivalente vor figura în lista oficială a ministerului, comunicate de departamentele țărilor respective. Ministerul poate cere și avizul consiliilor de profesori dela școlile similare din țară în vederea vizei de echivalare ce urmează să fie date de minister. Diplomele tuturor celorlalte școli din Germania și Italia care nu figurează în lista oficială a ministerului vor fi supuse la formalitățile și condițiunile anterioare arătate în deciziunea cu Nr. 93.414 din 1938.

Petiționarii vor depune pentru echivalare:

a) Diploma în original și după caz traducerea legalizată;

b) Un „Curriculum vitae”, cu arătarea datelor personale cât și aceea a tuturor examenelor și anilor de școlaritate frecvențați în școlile secundare și de învățământ superior;

c) Actul de origină etnică,

d) Diploma de bacalaureat în original;

e) Recipisa de plată la Administrația financiară a taxei de echivalență în sumă de 500 lei pe seama fondului cultural al Ministerului Educației Naționale, Cultelor și Artelor.

Diplomele obținute de studenții de origine etnică evreiască nu se vor mai putea echivala decât în baza criteriilor stabilite de art. 4 din decretul lege Nr. 3438 din 1940, privitoare la reglementare situației evreilor în învățământ.

Toate celelalte diplome obținute în alte țări decât Germania și Italia vor fi supuse la condițiunile și formalitățile stabilite în deciziunea cu Nr. 93.414 din 1938, cu respecta ea art. IV din prezenta deciziune.